

สโนว์ไวท์กับคนแคระทั้งเจ็ด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าหญิงรูปโฉมงดงามน่ารักนามว่า “สโนว์ไวท์” เธออาศัยอยู่ในปราสาทกับพระราชินี แม่เลี้ยงของเธอ แต่ราชินีใจร้ายอิจฉาความสวยของสโนว์ไวท์ จึงสั่งให้เธอทำงานปัดกวาดเช็ดถู ราวกับเป็นคนใช้ แต่ทุกวันพระราชินีจะคอยถามกระจกวิเศษว่า “กระจกวิเศษ จงบอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี ?” และทุก ๆ ครั้งกระจกก็จะตอบว่า “ท่านนี้แหละ ไม่มีผู้ใดงดงามเกิน” แต่แล้ววันหนึ่ง ราชินีก็ถามเช่นเดิม แต่กระจกวิเศษกลับตอบว่า “มีหญิงสาวผู้หนึ่ง ริมฝีปากสีแดงดังกุหลาบ เส้นผมดำเงาตั้งไม่ม้ะเกลือ ผิวขาวราว ดั่งหิมะ เธอชื่อสโนว์ไวท์ ผู้งามเลิศในปฐพี” ราชินีถึงกับอ้าปากค้าง ขณะเดียวกัน สโนว์ไวท์ที่กำลังทำความสะอาดก็ได้อธิษฐานขอให้ได้พบกับรักแท้ ทันใดนั้นเธอก็ได้พบกับเจ้าชายผู้หล่อเหลา ซึ่งเดินมาตามเสียงร้องเพลงอันไพเราะของสโนว์ไวท์ ราชินีใจร้ายเห็นดังนั้น ก็ตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด และวางแผนกำจัดสโนว์ไวท์ทันที นางเรียกวานายพรานมาพบ พร้อมออกคำสั่งให้พาสโนว์ไวท์เข้าไปในป่า จากนั้นก็ฆ่าเธอเสีย นายพรานตกใจมาก แต่ก็ขัดคำสั่งราชินีไม่ได้ “เพื่อไม่ให้ภารกิจล้มเหลว จงเอาหัวใจของนางมาใส่ในนี้” ราชินีผู้ร้ายกระหน่ำซ้ำ พร้อมกับส่งกล่องเล็ก ๆ กล่องหนึ่งให้เขา วันต่อมา นายพรานหลอกล่อให้สโนว์ไวท์เข้าไปในป่า แต่ขณะที่จะลงมือแทงมีด นายพรานกลับไม่สามารถฆ่าเจ้าหญิงน้อยได้ลงคอ เขาได้บอกความจริงแก่สโนว์ไวท์ แล้วบอกให้เธอรีบวิ่งหนีไป แล้วอยากกลับมาที่ปราสาทอีก สโนว์ไวท์ที่หวาดกลัวหันหลังวิ่งเข้าไปในป่าเร็วเท่าที่จะทำได้ ยิ่งเข้าไปลึกเท่าไร รอบข้างก็ยิ่งมืด กิ่งไม้ต่างเกี่ยวเสื้อผ้าของเธอจนขาด ในที่สุดเธอก็พบแสงสว่าง และมองเห็นกระท่อมหลังเล็กกลางป่า “ใครกันนะมาอาศัยอยู่ในป่าแบบนี้” เธอเคาะประตู แต่ไม่มีเสียงตอบรับ ประตูบานนั้นแง้มออกเล็กน้อย เธอจึงตัดสินใจก้าวเข้าไปในกระท่อม เจ้าหญิงสโนว์ไวท์เห็นว่ากระท่อมดูสกปรกไม่เป็นระเบียบ เธอจึงเริ่มทำความสะอาด เพื่อหวังว่าจะขอเจ้าของบ้านอาศัยอยู่ที่กระท่อมนี้ เมื่อปัดกวาดชั้นแรกเสร็จแล้ว เธอก็พบว่าชั้นบนมีห้องนอน และมีเตียงเล็ก ๆ ทั้งหมด 7 เตียงวางเรียงกันอยู่ สโนว์ไวท์คิดว่าต้องเป็นของเด็ก ๆ อย่างแน่นอน ด้วยความเหนื่อยล้า เธอล้มตัวลงนอนบนเตียงและจับหลับไปอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นไม่นาน คนแคระทั้งเจ็ดกลับมาจากการทำงานในเมืองพลอย พวกเขาเห็นว่าประตูกระท่อมเปิดอยู่ แดมด้านในยังทำความสะอาดเรียบร้อยอีกด้วย พวกเขาพากันสำรวจรอบบ้าน “ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ ๆ” คนแคระคนหนึ่งบอกและขึ้นไปยังชั้นสอง ก่อนจะพบหญิงสาวกำลังนอนหลับอยู่ “เธอคือใคร ?” คนแคระถามทันทีที่สโนว์ไวท์ลืมตาตื่น เธอประหลาดใจมากที่พวกเขาไม่ใช่เด็กอย่างที่คิด จากนั้นทั้งสองฝ่ายต่างก็ผลัดกันเล่าเรื่องราว สโนว์ไวท์จดจำชื่อของคนแคระทั้งเจ็ด ได้แก่ แก้วบุปผา, ด็อค, ดูปี้, กรัมบี้, แสบปี้, สลี่ปี้ และ สนิชชี และคนแคระก็ยินยอมให้สโนว์ไวท์พักอยู่กับพวกเขา เพื่อปกป้องเธอจากแม่เลี้ยงใจร้าย โดยสโนว์ไวท์รับอาสาทำอาหารและอ่านนิทานก่อนนอนให้คนแคระทั้งเจ็ดฟังเป็นการตอบแทน วันรุ่งขึ้น ก่อนที่คนแคระจะออกไปทำงาน พวกเขากำชับสโนว์ไวท์ว่า ห้ามเปิดประตูให้ใครเด็ดขาด เจ้าหญิงพยักหน้ารับคำ แล้วทุกวันก็ผ่านไปด้วยดี วันแล้ว วันเล่า กลับมาที่ปราสาท พระราชินีผู้ร้ายก็ไปหากกระจกวิเศษอีก “กระจกวิเศษ จงบอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี ?” กระจกวิเศษตอบว่า “ข้ามหุบเขาเพชรพลอยเจ็ดลูก หลังน้ำตกเจ็ดสาย ในกระท่อมที่คนแคระทั้งเจ็ดอยู่ สโนว์ไวท์งดงามที่สุด” ราชินีบอกกระจกวิเศษว่าสโนว์ไวท์ตายแล้ว นางเอากล่องออกมาเป็นหลักฐาน “สโนว์ไวท์ยังมีชีวิตอยู่” กระจกวิเศษตอบ “นี่คือหัวใจหมูที่เจ้ากำลังถืออยู่นะ !” พระราชินีโมโหรีบลงไปยังคุกใต้ดิน นางรับผสมยาหลายสูตรเข้าด้วยกัน แล้วเปลี่ยนร่างตัวเองเป็นหญิงชรา หน้าตาน่าเกลียด จากนั้นนางก็ร้ายกาจเพื่อทำแอปเปิลอาบยาพิษ ใครที่กัดแอปเปิลผลนี้แค่คำเดียวจะสิ้นลมหายใจทันที มีเพียงจูบแรกจากรักแท้เท่านั้นที่จะถอนคำสาปได้ วันต่อมาที่กระท่อมคนแคระทั้งเจ็ด ขณะที่พวกเขาออกไปทำงานดังเช่นทุกวัน แต่บายวันนี้กลับมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น สโนว์ไวท์จำได้ขึ้นใจว่าเหล่าคนแคระไม่ให้เธอเปิดรับคนแปลกหน้าเข้ามา “นั่นใครกัน” เธอร้องถาม “แค่หญิงชราขายแอปเปิลคนหนึ่งเท่านั้นจะ ข้างนอกนี้ฝนตก ช่วยเปิดประตูให้ฉันได้ไหมจ๊ะ” ราชินีในร่างของหญิงแก่หน้าเกลียด พร้อมตะกร้าแอปเปิล เอ่ยปากขอร้องสโนว์ไวท์ ด้วยความสงสาร สโนว์ไวท์จึงเปิดประตูให้หญิงชราเข้ามา “ดูแอปเปิลสีแดงน่ากินพวกนี้สิ เธออยากชิมมันไว้ไหมละ” นางแก้งถาม “ฉันอยากจะทำแอปเปิลนะจ๊ะ แต่ฉันไม่มีเงินเลย” สโนว์ไวท์ตอบ “ขอแลกกับหัวใจของเธอก็พอจ๊ะ” หญิงชราจัดแจงมอบแอปเปิลให้กับสโนว์ไวท์ แล้วชักชวนให้เธอลองชิมรสดู สโนว์ไวท์ก็กัดแอปเปิลเข้าไปคำใหญ่ ทันใดนั้นร่างของเธอก็ล้มลงกับพื้นและสลบไป

ราชินีดีใจอย่างยิ่ง พร้อมกระโดดโลดเต้นที่แผนของนางสำเร็จ ซึ่งได้เวลาที่คนแคะทั้งเจ็ดกลับบ้านมาพอดี และเห็นว่าแม่เลี้ยงของสโนว์ไวท์กำลังหัวเราะอยู่ พวกเขารีบออกไปตามทันที ราชินีจรรายในร่างของหญิงชราวิ่งหนีออกจากกระท่อม ระหว่างทางนั้นมีพายุหนัก นางปีนขึ้นไปบนยอดเขา ขณะที่คนแคะกำลังไล่ตามมาติด ๆ วินาทีนั้นราชินีสะดุดกิ่งไม้ล้มตกลงไปสู่ก้นเหว และไม่มีใครได้พบเห็นเธออีกเลย ช่างนำส่งสารที่ไม่มีใครช่วยสโนว์ไวท์ได้ เธอยังคงนอนแน่นิ่ง โดยคนแคะทั้งเจ็ดนำร่างของเธอใส่ในโลงแก้ว วันคืนผ่านไปที่พวกเขาเฝ้าคอยดูแลเธอ และแล้ววันหนึ่ง เจ้าชายรูปงามก็ผ่านมาพบเข้า ทันทีที่เขาทราบว่าสโนว์ไวท์หายไปจากปราสาท เขาก็พยายามค้นหาเธอมาตลอด ในที่สุดเขาก็พบกับสโนว์ไวท์ ด้วยหัวใจแตกสลาย เจ้าชายค่อย ๆ เปิดโลงแก้ว แล้วบรรจงจูมพิตเจ้าหญิง แล้วโค้งศีรษะลงคำนับในความเงียบ ทันใดนั้น เปลือกตาของสโนว์ไวท์ก็กะพริบขึ้น คำสาปถูกทำลายลงแล้ว เธอตื่นขึ้นจากการหลับใหล เหล่าสัตว์ต่าง ๆ และคนแคะทั้งเจ็ดพากันดีใจอย่างที่สุด เจ้าชายโอบกอดเธอไว้และอุ้มขึ้นบนหลังม้าสีขาว ต่อมาทั้งเจ้าชายและเจ้าหญิงก็ได้แต่งงานกัน และครองรักกันในปราสาทอย่างมีความสุขตลอดไป